

man troe, at Danmarks Rigsdag eller nogen Rigsdagsmand i dette Dieblif, hvor netop Alles Sind er fylbt med Bekymring over Slesvigs Stilling, skulde ville stille et Forslag eller anbefale en Forholdsregel, der med Nette kunde have endog blot et Skin af at fjerne Danmark fra Slesvig. Nei, mine Herrer! det er ikke fra Rigsdagens, ikke fra det danske Folks, ikke fra Folkemænds Side, at Slesvigs Fjernelse er at befrygte. Hvad vi have seet i Rigsraadet, hvad vi have seet af Svagheb, jeg kunde sige af parlamentarist og ministeriel Glendighed i Rigsraadet, da man gjorde et svagt Forsøg paa at . . .

Formanden: Jeg maa afbryde den ærede Taler; jeg kan ikke her i Sagen tillade noget Angreb paa en anden Repræsentation.

Christensen: Vel, jeg skal afholde mig fra at angribe Rigsraadet, jeg skal blot nævne, hvad man har seet nylig, den historiske Kjendsgjerning, at ikke blot en Udvikling i en meget ubetydelig Grad af Rigsraads-Institutet ikke fastholdtes fra Regjeringens Side, men at endog en dansk Folkestemme fra Slesvig, der aabenbarede sig saa smukt, saa værdigt og saa ontrent samstemmende med det Forslag, her foreligger — jeg mener det Krigerste Forslag — naar man har seet den haarde og haanlige Maade, hvorpaa det nægtedes Afgang.

Formanden: Jeg maa atter afbryde den ærede Taler, jeg kan paa ingen Maade tillade, at Taleren fortsættes paa den Maade.

Christensen: Naar man har seet den Skjæbne, dette Forslag havde, da er det naturligt, om man i den danske Rigsdag nærer Frygt for, at man uvillig vore Forsatningsforhold ikke i den Retning, som det af mig stillede Endringsforslag gaar, men i en ganske modsat. Det er dobbelt at frygte i dette Dieblif, hvor det foreligger som en Kjendsgjerning, at det er kommet saa vidt, at man kan spørge, om det danske Folk eller Fremmede ere Herrer i vort eget Huus. Det er dobbelt naturligt, at man frygter og tvivler, at man ther tilbage til Danmarks Riges Grundlov med Kængsel og

Saab, naar man tænker paa, hvor sandsynligt det er, at Afgjørelsens Spørgsmaal snart vil foreligge, og at disse Spørgsmaal vil forbre den hderste Anstrængelse fra det danske Folks Side, hvis Danmarks Rige skal frelles.

Under disse Omstændigheder troer jeg, at jeg trostlig tør anbefale det høitærede Thing at slutte sig til det af mig fremlagte Forslag, der ikke indeholder Trussler, der ikke indeholder Misbilligelser mod Personer, men som simpelthen holder den store Kjendsgjerning, til hvilken vi Alle maae knytte vore Forhaabninger, i Veiret, at det maa være bitterligt for Konge og Folk, for Regjering og Land, at Danmarks Rigsdag og Danmarks Grundlov have en berettiget Forventning om, at Forsatningsanliggenderne ikke ordnes saaledes, at derved Grundlovens Gjenophvielse — eller ialtsald Noget, der mere lignede denne end den nuværende Forsatning — gjøres umulig, og det blandt Andet af den, og det den allerbedste af alle Grunde, at neppe noget Andet vil formaae at give en Regjering, der skal værges om Danmarks Rige, den fornødne Tillid, den fornødne Styrke og Kraft. Det ligger mig dobbelt paa Sinde aabent og usorbeholdent at udtale dette, som vi, blottede, som vi ere, for alle Dplysninger og Underretninger fra det høitagtede Ministeriums Side, kun formaae at vurdere Forholdene efter de Kjendsgjerninger, efter de Data, der foreligge. Men efter de Kjendsgjerninger, efter de Data, der foreligge, er det vel at frygte, at den Dag enten er kommen eller er meget nær, da der vel kan være Spørgsmaal om ikke at nærme Slesvig igjennem Noget, der ligner Grundloven og dennes Frihed, men at fjerne det igjennem Gjøglebilleber, som man opstiller om frie Forsatninger og selvstændig Udvikling. Og man veed ikke, hvilke Mænd, hvilke Ansuelser der i det næste Dieblif vilde være de herskende i Danmark. Dersom f. Ex. Mændene af den gamle Skole, Mændene, der have efterladt os et fuldgjældigt Bibnesbyrd i den ulykkelige Forordning af 1854, dersom til Exempel de kom — og hvem kan svare for, at vi ikke ere nær ved at maatte see dem — da er det i Sandhed godt og vel, at Rigsdagen har udtalt, hvad den ikke vil og hvad den vil.